

Arrest

nr. 178 942 van 5 december 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 20 januari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 november 2013 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 19 november 2013 de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissing, die verzoeker op 19 december 2013 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Aan de heer:

Naam, voornaam: [M., N.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

*nationaliteit: Armenië
beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als:
Naam, voornaam: [N., M.]
geboortedatum: [...]
geboorteplaats: [...]
nationaliteit: Turkije*

wordt een inreisverbod voor 5 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Aan de betrokkene werd eerder twee bevelen gegeven om het grondgebied te verlaten betekend op 10.04.2010 en op 17.03.2011.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

Er wordt aan betrokkene een termijn van 3 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar de vreemdeling gedurende een lange periode zich in illegaal verblijf heeft genesteld.

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Mijnheer betekende een bevel om het grondgebied te verlaten op 10.04.2010 nadat bekend raakte dat mijnheer had gelogen over zijn identiteit en nationaliteit. Met dit bevel werd de verblijfskaart van mijnheer niet meer verlengd. Mijnheer besloot geen gevolg te geven aan dit bevel om het grondgebied te verlaten en diende later een aanvraag in voor het opnieuw verkrijgen van een verblijfsmachtiging. Deze aanvraag werd afgesloten met een ongegronde beslissing en een bevel om het grondgebied te verlaten. De beslissing en het bevel werden betekend op 17.03.2011. Opnieuw besloot betrokkene geen gevolg te geven aan de instructie om het grondgebied te verlaten. Betrokkene heeft, na het betekenen van deze bevelen, nog steeds geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij opnieuw een aanvraag 9bis ingediend op 07.04.2011.

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 derde lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 5 jaar. De betrokkene heeft fraude gepleegd of heeft onwettige middelen gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden:

Mijnheer startte op 11.08.1999 een asielpcedure op. Hij maakte gebruik van een valse identiteit en een valse nationaliteit. Mijnheer verklaarde met het opstarten van zijn asielpcedure de heer [N. M.] te zijn met Turkse nationaliteit. Mijnheer legde geen identiteitsdocument voor hoewel hij op dat moment wel in het bezit was van een paspoort afgeleverd in 1999. Op 28.04.2004 diende mijnheer een aanvraag 9§3 in. Eén van de argumenten die mijnheer aanbracht was dat hij zou gediscrimineerd worden in Turkije omwille van zijn Armeense origine. Mijnheer werd in het bezit gesteld van een A-kaart dat jaarlijks werd verlengd. Op 27.01.2010 vroeg mijnheer zijn identiteitsgegevens te wijzigen. Om zijn echte identiteit en nationaliteit te staven legde hij een Armeens paspoort voor afgeleverd op 26.04.1999 en – inmiddels - verlengd tot 26.04.2014. Dit paspoort was voorzien van een Schengenvisum. Mijnheer legde daarnaast ook een Armeense geboorteakte, een attest van nationaliteit en een attest van individualiteit voor (documenten verkregen via de Armeense ambassade in België). Noch bij zijn asielaanvraag, noch bij zijn regularisatieaanvraag had betrokkene zijn werkelijke identiteit en werkelijke nationaliteit meegedeeld. Op 12.03.2010 maakte het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen bekend dat het CGVS sneller een beslissing had kunnen nemen indien mijnheer onmiddellijk de waarheid met betrekking tot zijn identiteit, herkomst en reden van vertrek had meegedeeld. De elementen waarop zijn regularisatieaanvraag van 01.12.2004 was gebaseerd vervallen daardoor. De duur van de asielpcedure was immers te wijten aan de valse verklaringen van mijnheer betreffende zijn identiteit, zijn herkomst en vluchtmotieven. De elementen van integratie ontstonden door de duur van een op leugens gebaseerde asielaanvraag. Mijnheer maakte gebruik van valse en misleidende informatie zowel bij zijn asielaanvraag als bij zijn regularisatieaanvraag. Deze informatie was van doorslaggevend belang om een machtiging te bekomen van beperkte duur. Na vaststelling van deze valse verklaringen werd de verblijfskaart van mijnheer ingetrokken. Mijnheer betekende daarbij een bevel om het grondgebied te verlaten op 10.04.2010, maar gaf er geen gevolg aan.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Ter terechtzitting wees de Raad ambtshalve op een attest van immatriculatie geldig tot 5 april 2016 dat verzoeker op 10 november 2015 werd uitgereikt in het kader van een door hem ingediende aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Verweerder deelde mee dat op 30 maart 2016 een beslissing werd genomen dat de afgifte aan verzoeker van een bijlage 19 en in het verlengde hiervan van het attest van immatriculatie voor onbestaande dient te worden gehouden, nu verzoeker onder de gelding valt van een inreisverbod voor vijf jaar. Een beroep tegen deze beslissing van 30 maart 2016 is hangende bij de Raad. In het licht van het gegeven dat de beslissing van 30 maart 2016 tot aan haar eventuele vernietiging wordt geacht in overeenstemming te zijn met de wet ('*privilège du préalable*') en de Raad zich te gepasten tijde nog dient uit te spreken over de wettigheid van deze beslissing, blijkt in de huidige stand van het geding niet dat er in casu op grond van de afgifte op 10 november 2015 door de gemeentelijke autoriteiten van een attest van immatriculatie reden is om het belang van verzoeker bij het aanvechten van de thans bestreden beslissing in vraag te stellen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 74/11, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Eerste onderdeel: De individuele omstandigheden eigen aan Verzoeker en de duur van het inreisverbod

Verzoeker verblijft sinds 1999 ononderbroken in België en heeft verschillende regularisaties ingediend. In deze aanvragen heeft Verzoeker aan de Verweerder uitgelegd dat hij gezien zijn langdurig verblijf in België, zijn privé-leven in België heeft ontwikkeld (stuk 4 - de 9bis aanvraag dd. 7 april 2011 -).

In casu is het inreisverbod stereotiep gemotiveerd en houdt absoluut geen rekening met de individuele omstandigheden eigen aan Verzoeker.

Zoals reeds hierboven vermeld, woont Verzoeker al bijna 15 jaar in België. Hij kwam naar België toen hij 22 jaar oud was.

Zijn hele familie woont in België en beschikt over het recht op onbeperkt verblijf. Zijn moeder – [M. M.] [R.R. ...] en zijn zussen – [S. M.] [R.R. ...] en [A. I.] [R.R. ...] beschikken immers over het recht op onbeperkt verblijf. Ook alle neven en oom van Verzoeker wonen in België.

Verzoeker heeft geen enkele familielid in Armenië (of in een ander land). Het is duidelijk dat Verzoeker door zijn bijna 15 jarige ononderbroken verblijf in België geen bindingen heeft met zijn land van herkomst.

Na ontvangst van zijn verblijfsdocumenten in 2006 was hij tewerkgesteld en dus niet ten laste van de Belgische belastingbetalers. Hij leerde de landstalen en spreekt op dit moment vloeiend Frans.

Verzoeker wordt binnenkort 37 jaar. Het centrum van zijn belangen en zijn leven liggen in België.

Met de beslissing tot een inreisverbod werd aan Verzoeker de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, verboden voor een termijn van 5 jaar.

Concreet betekent dit dat Verzoeker dient terug te keren Armenië, zijn land van herkomst, en gedurende 5 jaar het Belgisch en het Schengen grondgebied niet mag betreden.

Aangezien Verzoeker al bijna 15 jaar in België woont, zal hij dus belanden in een "vreemd" land waar hij zelf "vreemdeling" is.

Aangezien Verzoeker niemand en niets in Armenië heeft, belandt hij op straat, zonder woning en familie. Omdat hij geen adres heeft, kan hij zich nergens inschrijven om in orde te zijn met zijn verblijf in Armenië, waarvoor hij een administratieve en zelfs strafrechtelijke sanctie zou kunnen opgelegd krijgen.

Rekening houdend met zijn lange afwezigheid en vervreemding, heeft Verzoeker geen enkele kans om in een door de economische crisis getroffen Armenië werk te vinden om in een eigen bestaan te kunnen voorzien.

Ook zou hij, omwille van zijn lange afwezigheid, gediscrimineerd kunnen worden door de Armeense autoriteiten.

Derhalve, in het geval van gedwongen terugkeer van betrokkene naar zijn land van herkomst, kan hij onderworpen worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Overeenkomstig de Terugkeerrichtlijn is het echter duidelijk dat het inreisverbod rekening moet houden met de individuele omstandigheden eigen aan elk dossier.

Zo leest men in de overweging 14:

"Het effect van nationale terugkeermaatregelen moet een Europese dimensie krijgen, door middel van een inreisverbod dat de betrokkene de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van alle lidstaten ontzegt. De duur van het inreisverbod dient per geval volgens de omstandigheden te worden bepaald en mag normaliter niet langer zijn dan vijfjaar."

Artikel 11, lid 2 Terugkeerrichtlijn stelt:

"2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijfjaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare or de, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid."

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet stelt ook uitdrukkelijk dat "de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. "

Verzoeker wijst er voorts op dat de termijn van 5 jaar voor dit inreisverbod een maximumtermijn betreft. Tegenpartij is bijgevolg niet gehouden tot het afleveren van een inreisverbod met een duur van 5 jaar.

Zoals reeds herhaaldelijk onderstreept door Uw Raad, dient er bij het nemen van inreisverbod nochtans rekening te worden gehouden met de individuele omstandigheden:

"Overigens merkt de Raad op dat uit de motivering van het bevel geenszins kan blijken dat de administratie rekening heeft gehouden met de individuele omstandigheden in hoofde van de betrokkene, hoewel de administratie hiervan op de hoogte was en de duur van het inreisverbod, zijnde 3 jaren, de administratie ertoe had moeten brengen hier bijzondere aandacht voor te hebben. Zelfs in de hypothese dat de administratie rekening zou hebben gehouden met deze omstandigheden, quod non, diende ze uit te leggen waarom deze omstandigheden niet in de weg stonden van de aflevering van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 3 jaar. "

In een arrest dd. 28 augustus 2013 stelde Uw Raad ook duidelijk:

"In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan, in het bijzonder dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten van 18 december 2012. Dit gegeven wordt niet betwist door verzoekster. Verzoekster betwist ook niet dat haar een inreisverbod kon worden opgelegd, doch stipt aan dat nergens wordt gemotiveerd waarom de verweerder heeft gekozen voor een maximumtermijn. In deze argumentatie kan verzoekster worden gevolgd. Aangezien de wet duidelijk stelt dat er een inreisverbod van maximum drie jaar kan worden opgelegd, betekent dit dat de verweerder zelf de duur van het inreisverbod kon bepalen met dien verstande dat de duur de drie jaar niet mocht overschrijden. Het is geheel niet duidelijk waarom verweerder gekozen heeft voor de maximum termijn. Op dit punt is de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd. "

Doordat verwerende partij onmiddellijk de maximumtermijn oplegt en dus niet, door bijvoorbeeld de termijn te moduleren impliciet te kennen geeft dat zij rekening heeft gehouden met bepaalde omstandigheden die eigen zijn aan het geval, geeft zij geen blijk van het doorvoeren van een individueel onderzoek.

Nochtans, zoals hierboven werd aangegeven, zit de verplichting om een dergelijk onderzoek te voeren vevat in artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing werd dit wetsartikel in casu niet correct toegepast (RvV 27 februari 2013, nr.98.002).

De bestreden beslissing schendt artikel 74/11, §1, eerste lid Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht evenals het zorgvuldigheidsbeginsel nu uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de individuele omstandigheden eigen aan verzoeker die nochtans ter kennis waren van verwerende partij.

Tweede onderdeel: de ingeroepen fraude

In augustus 1999 vluchtte Verzoeker zijn vaderland Armenië uit. Na zijn aankomst in België, vroeg hij om bescherming bij de Belgische asielinstanties.

Hij noemde zichzelf [N. M.], beweerde de Turkse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in [...] (Turkije) op [...].

Op dat moment kon Verzoeker niet weten hoelang zijn asielprocedure kon duren en kon hij zijn toekomst niet voorspellen. Medevluchtelingen raadden hem aan om zijn echte identiteitsgegevens te verzwijgen en dit niet mee te delen aan de Belgische autoriteiten. Vele Armeniërs werden immers teruggestuurd naar hun land van herkomst.

Verzoeker heeft dan, uit angst om teruggestuurd te worden naar Armenië, de Belgische autoriteiten "valse" identiteitsgegevens meegedeeld.

Verzoeker was zeker niet ter kwader trouw. Hij wist op dat moment ook niet dat het verzwijgen van zijn werkelijke identiteitsgegevens zulke ernstige gevolgen zou hebben. De enige reden waarom hij zijn

echte identiteitsgegevens had verzwegen was de angst om teruggestuurd te worden naar Armenië. Dit wou hij absoluut voorkomen.

Na zijn regularisatie ondernam Verzoeker stappen om zijn geboorteakte (met apostille en vertaling) te verkrijgen uit Armenië. Dit was bijna onmogelijk, aangezien Verzoeker geen contacten meer had met zijn vaderland.

Pas na ontvangst van zijn geboorteakte (opgemaakt op 24 december 2009), stapte Verzoeker op 27 januari 2010 naar zijn gemeente om de wijziging van zijn identiteitsgegevens aan te vragen. Zijn raadsman vroeg de gemeente reeds op 6 januari 2010 om verbetering van identiteitsgegevens van Verzoeker. De raadsman stuurde deze aanvraag eveneens naar de Dienst Vreemdelingenzaken. Bij de aanvraag werd eveneens de verklaring van Verzoeker dd. 15 december 2009 toegevoegd, waarin uitleg werd gegeven waarom hij bij zijn asielaanvraag valse identiteitsgegevens had meegedeeld. Verzoeker deelde eveneens mee dat hij hier spijt van had.

Als gevolg van bovenvermelde aanvraag werd het verblijfsdocument van Verzoeker ingetrokken en werd hem het bevel betekend om het Belgisch grondgebied te verlaten.

De aanvragen om regularisatie die nadien op 10 mei 2010 en op 7 april 2011 werden ingediend, werden telkens afgewezen, om dezelfde reden als de intrekking van de verblijfstitel.

Doordat Verweerster enkel rekening houdt met de zogenoemde "fraude" gepleegd door Verzoeker en dus de maximumtermijn voor het inreisverbod oplegt, geeft zij nogmaals te kennen dat zij geen rekening heeft gehouden met bepaalde omstandigheden die eigen zijn aan het geval.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken is immers enkel gebaseerd op het feit dat Verzoeker valse identiteitsgegevens heeft meegedeeld aan de Belgische autoriteiten. De Dienst houdt bijgevolg geen rekening met de volgende belangrijke feiten:

- Verzoeker leeft al bijna 15 jaar in België;*
- De familie (moeder, zussen, neven en oom) van verzoeker woont in België, zij beschikken immers over een recht op onbeperkt verblijf;*
- Verzoeker spreekt vlot Frans, en heeft een goede kennis van het Nederlands;*
- Gedurende de bijna 15 jaar heeft Verzoeker gewerkt of werk gezocht;*
- Het meedelen van valse identiteitsgegevens door Verzoeker was absoluut niet ter kwader trouw. De enige reden waarom hij zijn echte identiteitsgegevens had verzwegen aan de Belgische autoriteiten was de angst om teruggestuurd te worden naar Armenië."*

3.2. Artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In een eerste onderdeel van het middel wijst verzoeker op zijn langdurig verblijf in België en het privéleven dat hij tijdens zijn verblijf in dit land heeft opgebouwd. Hij stelt de landstalen te hebben geleerd en benadrukt dat zijn "*hele familie*" in België woont en hier verblijfsgerechtigd is. Concreet wijst hij op de aanwezigheid in België van zijn moeder, zijn twee zussen, een oom en "*alle neven*". Hij stelt geen familie meer te hebben in zijn herkomstland, geen bindingen meer te hebben met dit land en er niets of niemand meer te hebben derwijze dat hij er op straat zal belanden. Hij stelt, gelet op zijn lange afwezigheid, geen kans te hebben om in het door de economische crisis getroffen Armenië werk te vinden om in zijn eigen behoeften te kunnen voorzien en er gediscrimineerd te zullen worden. Hij betoogt dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met de individuele omstandigheden die zijn situatie kenmerken en dat de beslissing stereotiep is gemotiveerd. Hij wijst erop dat de termijn van vijf jaar een maximumtermijn is en er rekening dient te worden gehouden met de individuele omstandigheden en een individueel onderzoek niet blijkt waar onmiddellijk de maximumtermijn wordt opgelegd en evenmin blijkt dat men, bijvoorbeeld door de termijn te moduleren, minstens impliciet rekening heeft gehouden met bepaalde individuele omstandigheden.

De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen niet betwist dat er in casu grond was tot het opleggen van een inreisverbod, nu hij naliet gevolg te geven aan een vroegere beslissing tot verwijdering. In deze situatie voorziet artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet dat in beginsel een inreisverbod "*moet*" worden opgelegd. In dit verband wordt in de bestreden beslissing bijkomend ook aangestipt dat verzoeker tot tweemaal toe een bevel om het grondgebied te verlaten naast zich neerlegde en nog steeds geen stappen heeft ondernomen om vrijwillig het grondgebied te verlaten en zich integendeel gedurende een lange tijd in illegaal verblijf heeft genesteld. Er wordt concreet verwezen naar bevelen om het grondgebied te verlaten betekend op 10 april 2010 en op 17 maart 2011, terwijl de bestreden beslissing dateert van 19 november 2013. Verweerder wijst aldus niet enkel op het gegeven dat een eerdere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd doch ook op verzoekers manifeste onwil en gebrek aan bereidheid om gevolg te geven aan meerdere hem betekende bevelen om het grondgebied te verlaten en hiertoe de vereiste stappen te ondernemen. Verweerder geeft aan dat in de normale situatie waarin er grond is tot het opleggen van een inreisverbod in dergelijke omstandigheden een inreisverbod voor de maximumduur van drie jaar gerechtvaardigd is. Verweerder stelt daarnaast vast dat in casu bijkomend de omstandigheid in rekening dient te worden gebracht dat verzoeker fraude heeft gepleegd of onwettige middelen heeft gebruikt teneinde te worden toegelaten tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden, derwijze dat de maximumtermijn wordt opgetrokken tot vijf jaar. Verweerder gaat uitgebreid in op de omstandigheden dat verzoeker onder een valse identiteit en nationaliteit een asielprocedure heeft opgestart, dat hij hierbij voorhield geen identiteitsdocument te kunnen voorleggen terwijl hij op dat ogenblik wel degelijk in het bezit was van een paspoort, dat vervolgens eveneens een verblijfsaanvraag op grond van toenmalig artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet werd ingediend waarbij hij voorhield te worden gediscrimineerd in zijn beweerde herkomstland, dat hij pas geruime tijd na te zijn gemachtigd tot een verblijf in België zijn werkelijke identiteitsgegevens naar voor bracht door voorlegging van zijn paspoort dat bovendien bleek te zijn voorzien van een Schengenvisum alsook aktes van de Armeense ambassade, dat de duur van de asielprocedure – zoals werd bevestigd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen – te wijten was aan de valse verklaringen van verzoeker en dat aldus de elementen waarop de aanvraag om verblijfsmachtiging was gebaseerd vervielen en dat de valse en misleidende informatie doorslaggevend was voor het verkrijgen van de verblijfsmachtiging. In het licht van de aangehaalde elementen besluit verweerder tot het opleggen van een inreisverbod voor vijf jaar. Verweerder wijst er aldus op, niet enkel dat verzoeker fraude pleegde of andere onwettige middelen gebruikte om te worden toegelaten tot het verblijf of om het recht op verblijf te behouden, doch ook dat verzoeker in maar liefst twee verblijfsprocedures bewust foutieve identiteits- en nationaliteitsgegevens en verzonden gronden naar voor bracht alsook zijn paspoort met Schengenvisum achterhield, dat de valse en misleidende informatie die verzoeker in beide procedures aanbracht doorslaggevend was voor het verkrijgen van de – thans ingetrokken – eerdere verblijfsmachtiging en dat hij pas op 27 januari 2010 – oftewel na een verblijf van elf jaar in België onder valse identiteitsgegevens, waaronder ruim drie jaar in het kader van een tijdelijke verblijfsmachtiging die telkens werd verlengd – zijn werkelijke identiteits- en nationaliteitsgegevens en paspoort naar voor bracht.

In het licht van voormelde uitvoerige motivering kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat een volledig stereotiepe motivering voorligt. Verzoeker kan evenmin worden gevolgd in zijn standpunt dat verweerder artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden door niet te motiveren waarom hem een inreisverbod met een geldigheidsduur van vijf jaar wordt opgelegd, nu de redenen hiervoor duidelijk in deze beslissing kunnen worden gelezen, of dat verweerder geen rekening heeft gehouden met de specifieke en concrete individuele omstandigheden die zijn situatie kenmerken.

Verzoeker geeft in wezen te kennen dat verweerder ook andere gegevens in aanmerking had dienen te nemen, zoals zijn lang verblijf in België waardoor hij een band met het land heeft opgebouwd en de aanwezigheid van familieleden in België.

Verweerder vermag evenwel deze gegevens als niet dienstig te beschouwen bij het nemen van het thans voorliggend inreisverbod. Verweerder oordeelde zo dat de elementen van integratie ontstonden door de duur van een op leugens gebaseerde asielaanvraag en de eerdere – intussen ingetrokken – verblijfsmachtiging van verzoeker enkel het gevolg was van de valse en misleidende informatie bij zowel de asielaanvraag als de aanvraag om machtiging tot verblijf. In zoverre verzoeker thans betoogt dat ten onrechte geen rekening is gehouden met zijn langdurig verblijf in België, het door hem hier opgebouwde privéleven, zijn kennis van de landstalen, zijn werk of zijn werk zoeken in het verleden en de aanwezigheid van familieleden, merkt de Raad ook op dat verzoeker – nadat zijn eerdere A-kaart wegens fraude was ingetrokken door het bestuur – deze elementen reeds bij het bestuur aanbracht in het kader van een door hem ingediende verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 10 mei 2010. Inzake deze aanvraag werd op 28 februari 2011 door verweerder een ongegrondheidsbeslissing genomen, waarbij werd aangegeven waarom op deze gronden verzoeker niet wordt toegelaten tot een verblijf in België. Bij arrest nr. 172 543 van 28 juli 2016 werd het door verzoeker tegen deze beslissing ingestelde beroep verworpen. Verweerder boog zich bijgevolg reeds over de voormelde elementen en oordeelde dat aldus voor hem geen elementen voorliggen die verzoekers verdere aanwezigheid in het Rijk kunnen rechtvaardigen. Hierbij werd ook gemotiveerd in het licht van artikel 8 van het EVRM, waarbij onder meer werd aangegeven dat de ingeroepen familiebanden in België niet onder de bescherming vallen van dit verdragsartikel. In het licht hiervan, en nu hij er zich thans toe beperkt op algemene wijze deze zelfde elementen te herhalen waarvan het bestuur reeds oordeelde dat deze een verder of toekomstig verblijf of een verblijfsmachtiging in België niet rechtvaardigen, maakt verzoeker niet aannemelijk dat op dit punt nog concrete, relevante elementen spelen die in rekening dienden te worden gebracht bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en die van aard zijn dat ofwel werd afgezien van het opleggen van een inreisverbod ofwel een inreisverbod met een kortere duur werd opgelegd.

Verzoeker stelt vervolgens dat ten onrechte geen rekening is gehouden met zijn gebrek aan banden met zijn herkomstland alwaar hij niets of niemand meer zou hebben, hem sancties dreigen te worden opgelegd, hij dreigt te worden gediscrimineerd en hij niet in zijn levensonderhoud zal kunnen voorzien. Een gelijkaardig betoog werd door hem in wezen reeds aangebracht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 12 maart 2010, doch niet weerhouden. Een dergelijk betoog is ook eerder relevant in het kader van het aanvechten van een verwijderingsmaatregel, terwijl de elementen die relevant zijn inzake het bepalen van de duur van het inreisverbod betrekking hebben op omstandigheden die rechtvaardigen dat verzoeker binnen kortere tijd opnieuw vermag het Schengengebied te betreden en hier te verblijven. Daarenboven beperkt verzoeker zich op dit punt tot algemene beweringen, zonder dit door hem gestelde met enig begin van bewijs aannemelijk te maken. De door verzoeker naar voor gebrachte verklaringen blijven ook te algemeen opdat deze enige bewijswaarde kan worden toegekend. Ook op dit punt maakt hij aldus niet aannemelijk dat verweerder bij het opleggen van het thans bestreden inreisverbod – en het bepalen van de duur ervan – enige specifieke omstandigheid ten onrechte niet in rekening heeft gebracht.

Verzoeker toont niet aan dat de specifieke omstandigheden die hij aanhaalt nuttige gegevens zijn bij het bepalen van de duur van het thans voorliggende inreisverbod.

In zoverre verzoeker stelt dat de bestreden beslissing hem verplicht terug te keren naar het land van herkomst en een gedwongen terugkeer hem zal blootstellen aan een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM, wenst de Raad allereerst te benadrukken dat overeenkomstig artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet een inreisverbod wordt gedefinieerd als de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering. Op zich is het aldus niet de thans bestreden beslissing die verzoeker verplicht het grondgebied van de lidstaten te verlaten, deze verhindert verzoeker enkel opnieuw het grondgebied binnen te komen en hier te verblijven. De kritiek is aldus niet dienstig in het kader van huidig beroep. Ten overvloede merkt de Raad ook op dat verzoeker zich op dit punt andermaal beperkt tot beweringen, zonder zijn betoog te staven met een begin van bewijs. Het gegeven dat verzoeker reeds jaren in België verblijft en enkele familieleden van hem ook in dit land verblijven, betekent nog niet dat hij in Armenië niemand meer heeft op wie hij kan terugvallen, dat hij aldaar niet langer toegang zal hebben tot de arbeidsmarkt en dat hij aldaar niet in zijn eigen behoeften zal kunnen

voorzien. Er liggen geen concrete elementen voor die wijzen op een ernstige grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM, waarbij wordt gewezen op de hoge drempel om onder de toepassing van dit verdragsartikel te vallen.

Verzoeker voert in een tweede onderdeel van het middel aan dat hij niet te kwader trouw was toen hij in het kader van zijn asielaanvraag foutieve identiteits- en nationaliteitsgegevens meedeelde en dat hij dit deed uit angst om te worden teruggestuurd naar zijn land van herkomst. Hij geeft mee dat ook hiermee ten onrechte geen rekening is gehouden.

In zijn arrest nr. 47 260 van 16 augustus 2010 stelde Raad evenwel vast als volgt:

“De loutere bewering van verzoeker dat hij nooit de intentie had fraude te plegen, dat hij foutief werd geadviseerd en dat zijn valse identiteit geïnspireerd was door schrik voor repatriëring naar zijn land van herkomst kan, mede gelet op de voorgaande vaststellingen, niet aanvaard worden.”

De Raad sprak zich aldus op dit punt reeds uit, zodat andermaal niet blijkt dat op dit punt nog sprake was van enig nuttig gegeven dat diende te worden betrokken bij het bepalen van de duur van het inreisverbod.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt derhalve niet. Gelet op de bespreking van het middel kan evenmin worden besloten tot een miskenning van artikel 3 van het EVRM.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten van het geding

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf december tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS